

NUCHTER, ZELFBEWUST ÉN AMBITIEUS

Tekst:
Marcel Slagman
Foto's:
Cor Vos

Joost Posthuma is nog geen jaar beroepsrenner. Maar de 24-jarige coureur uit Overijssel gaat niet gebukt onder het gegeven dat hij tot juni in feite nog een neo is. Alsof hij al jaren in het profpeloton rijdt, zo goed weet Posthuma zich op het hoogste niveau te handhaven. Het voorlopige hoogtepunt was de zege in de 6e rit van Parijs-Nice. Op weg naar Cannes zagen we Joost Posthuma op z'n best, omdat hij die dag in staat bleek zijn sterkste eigenschappen als wielrenner met elkaar te combineren: aanvalslust, moed, intelligentie, kracht, doorzettingsvermogen en de gave om alleen te kunnen rijden.

Oké, de vergelijking gaat mank, laat dat duidelijk zijn. Maar bij ons kwam toch stiekem de gedachte op aan Eddy Merckx, toen we in maart de boomlange Joost Posthuma kromgebogen over zijn stuur in het harde tegenlicht van de lage voorjaarszon langs de Middellandse Zee richting Cannes zagen snellen. Het hoofd een beetje scheef, het lange lijf helemaal in balans met de fiets; een demonstratie van kracht, waarmee hij in de slotkilometers van een lastige etappe tijdswinst boekte op een stel jagende, maar volslagen kansloze achtervolgers. Vier dagen na zijn 24ste verjaardag verbaasde Joost Posthuma alles en iedereen met een bijzonder knap staaltje wielrennen. „Het was toch wel onwerkelijk”, blikt hij terug aan de vooravond van zijn eerste Amstel Gold Race. „Parijs-Nice is een geweldige koers qua naam en faam. En ik pak daar verdikkeme mijn eerste ProTour-punt! Dat

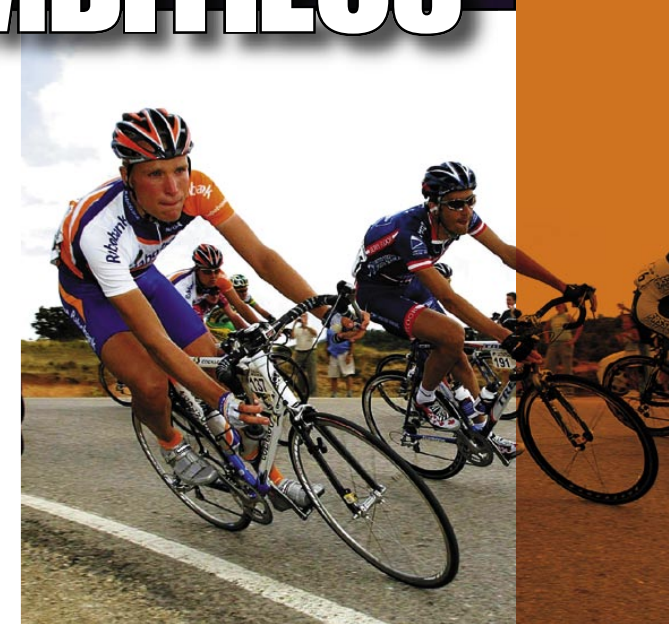
had ik een jaar geleden ook niet kunnen bedenken.” Joost Posthuma praat enthousiast over zijn eerste grote overwinning, die een dag eerder in de etappe naar de Mont Faron zijn oorsprong vond. „Erik Dekker stond kort in het klassement. Maar vlak voor de slotklim reed hij zijn wiel kapot. Ik heb hem opgewacht en geprobeerd hem terug te brengen. Het peloton brak en Erik kon nooit meer vooraan terugkeren. Daardoor konden we het klassement wel vergeten. Maar over zo'n tegenslag mag je een uurtje balen, daarna moet je weer vooruit denken. Dan gaat de knop om, want we zijn wel met een etappekoers bezig, klaar!” Posthuma bekeek 's avonds het klassement en kwam tot de conclusie dat hij de volgende dag een kans van slagen zou kunnen hebben. „CSC had de gele trui en het kwam hun natuurlijk wel goed uit als er een groepje weg zou rijden. Mijn plannetje lukte en

we ontsnapten met z'n achten.” Vooral Jörg Ludwig van Domina Vacanze maakte indruk, maar Posthuma zag daar alleen maar de voordelen van in. „Ludewig vond dat hij zichzelf moest tonen. Bij sprints ging hij vol aan en op 50 kilometer van de streep demarreerde hij zelfs. Ik ben rustig gebleven en toen ik zeker wist dat we met de laatste beklimming bezig waren, heb ik de tegenaanval geopend. Ludewig was zo een mooi mikpunt voor mij. Ik knabbelde al snel een halve minuut van de voorsprong af. Dat gaf mij moraal, terwijl hij er waarschijnlijk een klap van kreeg. In ieder geval heb ik hem nog voor de top ingehaald en toen ben ik meteen volle bak doorgereden.” De afzink van die fameuze *Col du Tanneron* is onoverzichtelijk en dus gevaarlijk. „Ik kende de reputatie van die afdaling wel, maar ik had er nooit gereden. Bij twee teruglopende bochten haalde ik de tweede niet meer. Maar toch had ik niet het idee dat ik de controle verloor.” Dat bleek ook wel uit de manier waarop hij daarna zijn weg vervolgde en het gat met de inmiddels weer tot op 20 meter genaderde Ludewig schijnbaar eenvoudig vergrootte. „Het is nooit bij me opgekomen om op hem te wachten”, geeft Posthuma blijk van zelfvertrouwen. „Ik ging puur van mezelf uit en soms heb je van die dagen dat alles lukt. Dat gevoel heb ik het afgelopen jaar vaker gehad, maar dan had ik de pech dat er sprinters of klassementsrenners in de ontsnapping meezaten. Nu reed ik alleen en kon ik stand houden. Achteraf hoorde ik van Erik Dekker dat ik zelfs nog een minuut was uitgelopen op het jagende peloton. Hij kon het gewoon niet geloven.” Posthuma was zich pas vlak voor de streep bewust van zijn prestatie. „Ik heb onderweg niet nagedacht. Op zo'n moment ben je alleen maar aan het rijden en rijden. Op 300 meter van de meet schoot het ineens door mijn hoofd dat het toch een doemscenario zou zijn als die Duitser nu achter de volgauto's zou opduiken. Mijn oortje deed het namelijk niet en ik had geen benul van de situatie.” Dat het behalen van een ritzege in Parijs-Nice iets bijzonders was, drong pas naderhand tot Posthuma door. „Je komt over de finish en minutenlang word je geleeft. Dan volgt het protocol met de huldiging, het tv-interview en de dopingcontrole. Ik heb de felicitaties ontvangen van Jean-Marie Leblanc, Bernard Hinault en Richard Virenque. Ze zullen best iets tegen me hebben gezegd, maar ik weet echt niet meer wat. De ontlading kwam toen ik Adri van Houwelingen ontmoette. En op weg naar het hotel stond mijn mobiele telefoon vol met berichten en gemiste oproepen. Dan zie je wat je teweeg hebt gebracht. Maar je kunt er nou ook weer niet te lang bij stilstaan. Ik heb een hele mooie koers gewonnen, maar er komen ook nog hele mooie koersen aan.”

EEN GOEDE BASIS

Joost Posthuma is er de man niet naar om te gaan zweven na succes. De renner uit het Overijsselse Hengelo is een intelligente en nuchtere kerel, die met hard werken en veel inzet de status van profwielrenner heeft bereikt. „Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik me nu anders ga gedragen. Ik ervaar binnen de ploeg de hiërarchie ook helemaal niet. Ik treed mijn collega's, of het nu de toppers of neo's zijn, op dezelfde manier tegemoet. Voor mij is iedereen gelijk, ook buiten het wielrennen. Dat ik

hard kan fietsen, maakt me als mens niet beter dan een ander. Ik denk dat mensen het best tot hun recht komen als je op een gelijkwaardige manier met ze omgaat.” Deze vorm van fatsoen is ongetwijfeld het gevolg van de zorgzame en liefdevolle manier waarop Posthuma is opgevoed. „Ik ben me er terdege van bewust dat ik dit zonder de steun van mijn ouders niet had gekund”, zegt hij. „Ik heb met mijn ouders zo'n goede band dat ik alles met ze kan bespreken. Zij brachten me vroeger al naar de koers en ze hebben veel tijd en energie in mij gestoken. Dan is dankbaarheid wel op zijn plaats.” Zijn ouders vonden het wielrennen op de weg aanvankelijk zelfs te gevaarlijk voor hun zoon. „Vanaf mijn zesde jaar deed ik aan atletiek, maar daar raakte ik op uitgekeken. Mijn oom Jan fietste bij de B-amateurs en toen ik 15 was, leek me dat ook wel wat. Het was het jaar dat Bart Brentjens Olympisch kampioen werd en omdat mijn ouders het wielrennen te riskant vonden, ben ik maar gaan mountainbiken.” Posthuma spaarde met een vakantiebaantje het geld voor de MTB bijeen en debuteerde dat najaar in de funklasse in Oldenzaal. Een jaar later won hij het Shimano Stimuleringsklassement voor nieuwelingen en maakte hij deel uit van het team van fietswinkel *Henk Brama* uit Borne. Toen hij als junior goede uitslagen ging rijden, trad hij toe tot het opleidingsteam van *Be One* waar hij eerst Ronald Kok en later Jo Martens als ploegleider had. In 1999 eindigde Posthuma als derde bij het NK mountainbike voor junioren in Rhenen en hij werd daarna door bondscoach Leo van Zeeland geselecteerd voor het WK in het Zweedse Åre. Aardig om te vermelden is dat ook Bram Tankink, Cadel Evans, Dario Cioni en Michael Rasmussen, die nu samen met Posthuma in het wegpeloton fietsen, aan dat WK deelnamen. Zij het dat Posthuma destijds junior was en de anderen bij de espoirs of elite meestreden. Posthuma begon in 2000 als espoir bij *Be One*, maar koos in de loop van dat seizoen voor de wegploeg van Han Vaanhold. „Ik trainde op de weg in dienst van het mountainbiken. Als junior had ik voor de Oldenzaalse Wieler Club meegedaan aan de Omloop van de Maasvallei. Ik zat meteen in de kopgroep met een aantal Rabo-renners waar ik toen geweldig tegenop keek. Maar ik was vergeten onderweg te eten en stortte op het eind helemaal in.” Het wielrennen

op de weg begon intussen wel te lonken. Posthuma raakte uitgekeken op de wekelijkse ontmoeting met dezelfde tegenstanders op de weinig aantrekkelijke Nederlandse MTB-omlopen. Ook het feit dat er bij wegwielrennen tactiek komt kijken, sprak hem aan. Nadat hij een uitstekend districtskampioenschap reed, werd hij benaderd door Han Vaanhold, ploegleider van Löwik-Tegeltoko. En Posthuma hapte toe. „Ik twijfelde al een tijdje en besloot om de knoop door te hakken: ik werd wegrenner. Van Han heb ik geleerd om aanvallend te koersen. Hij zei altijd: probeer de koers maar open te breken. Als prof doe ik dat nog. Ik wil niet alleen meerijden, maar ik wil ook wat laten zien.“ Posthuma ontdekte bovendien dat hij kon tijdrijden. „In de Triptique des Monts et Châteaux reed ik de eerste tijdrit uit mijn leven en ik werd meteen derde. Aangezien Rabobank daar ook meereed, kwam ik dus bij hen in beeld.“ Rabobank deed hem een paar maanden later een aanbod en de Hengeloër wist niet goed wat hij moest doen. „Het ging allemaal wel erg snel. Ik was mountainbiker, Han gaf me de kans om op de weg te fietsen en nu meldde Rabobank zich ineens.“ Posthuma besloot zijn studie bedrijfseconomie te staken en alles op het wielrennen te zetten. En hij koos voor Rabobank. „Ik heb Han gebeld en hij begreep mijn keuze om naar Verhoeven te gaan. Het grootste verschil was dat ik bij Rabobank voornamelijk in het buitenland koerste en dat er uitzicht was op een mogelijk profcontract.“

SNELLE LEERLING

Omdat Joost Posthuma pas vijf jaar geleden de overstap naar het wegwielrennen maakte, kan dus gesteld worden dat hij als wielrenner nog jong en onervaren is. „Maar ik had in Vaanhold en Verhoeven twee geslepen leermeesters. In het begin smeet ik teveel met mijn krachten, dat was ik vanuit het mountainbiken gewend. Ik moest leren doseren. En ik reed aanvankelijk haast automatisch in dienst van anderen. Ik was nieuw in de wegscene en dan krijg je te maken met

van die lepe wegcoureurs. Die zeiden al meteen tegen me wat ik in de koers voor hen moest gaan doen. Maar ik heb me misschien 2 of 3 keer de kaas van het brood laten eten, maar daarna toch echt niet meer. Ik ben voor mijn eigen kansen gaan koersen. Als je teveel over je laat lopen, kom je niet ver in deze sport.“ Nadat hij in 2003 onder andere Olympia's Tour en de Thüringen Rundfahrt won, kwam hij in beeld bij de profploeg van Rabobank. „Eigenlijk weet je helemaal niet wat je moet presteren om prof te kunnen worden. Maar ik wilde voor mezelf het hele jaar door op hoog niveau presteren, om daarmee aan te geven dat ik over voldoende inhoud en kracht beschikte.“ In juni 2004 was het dan zover, Joost maakte in de *Deutschland Tour* zijn profdebuut. „Omdat ik in het voorjaar minder kans zou hebben op het rijden van een goed programma, besloot het management van de ploeg dat ik in mei de overstap zou maken. Maar vanwege een salmonella-vergiftiging, opgelopen in de Tour de la Manche, waardoor ik 7 kilo verloor, kwam mijn debuut niet in de Ronde van België maar in de Ronde van Duitsland.“ Ondanks het ingrijpende effect van de vergiftiging - „Ik heb er 2 maanden last van gehad.“ - paste Posthuma zich zonder al teveel problemen aan. De ploegleiding was zelfs zo tevreden over hem dat hij vorig jaar ook de HEW Cycclassics, Parijs-Tours en zelfs de Ronde van Spanje mocht rijden. Amper drie maanden beroepsrenner verbaasde hij in die Vuelta a Espana velen door in de twee grote tijdritten respectievelijk als 9e en 11e te eindigen. „Ik wilde proberen om in de eerste tijdrit bij de beste 20 te rijden“, zegt hij bescheiden. Samen met zijn favoriete sportman Joop Zoetemelk verkende hij 's ochtends het parcours, waarna hij een prima tijdrit afleverde. „Ik moest vroeg starten en wist dus niet waar ik op uit zou komen. Nadat ik gemasseerd was, zag ik dat ik nog 4e stond. Uiteindelijk werd ik 9e en dat was prachtig, vooral omdat ik grote namen achter me had gelaten.“ Posthuma wist echter dat hij niet al te lang kon genieten van dit succes. „In een

grote ronde moet je de volgende dag gewoon weer aan de bak. Ik vond die drie weken toch wel snel omgaan. Op de eerste dag krijg je een hele stapel met routekaartjes en dat is niet goed voor de moraal. Die heb ik dus maar in de koffer gedaan. Het is wel fijn als je er daarna iedere dag eentje kan weggooiden. Ik heb ook telkens toegeleefd naar bepaalde dagen, zoals de tijdritten en de rustdagen. Je moet in zo'n grote ronde niet teveel nadenken. Het is een kwestie van het verstand op nul zetten en van dag tot dag leven.“ Door zijn goede prestaties in de tijdritten werd Posthuma geselecteerd voor het WK tijdrijden in Bardolino, dat onmiddellijk na de Vuelta plaatsvond. Daardoor was hij in totaal vier weken van huis. „Dat vond ik geestelijk wel zwaar“, erkent hij. „Na drie weken verlang je toch naar huis, maar ik kon meteen doornemen naar Italië. Aan de andere kant was het rijden van het WK een gekoesterde wens.“ Posthuma eindigde er als 23e, nadat hij op het laatste gedeelte van het parcours een 13e tijd had genoteerd. „Ik was op het WK om te leren. Maar ik heb gemerkt dat je in het wielrennen zo goed bent als je laatste koers. Later heb ik de tv-beelden teruggezien en dan zeggen de commentatoren dat ze me slecht vonden rijden. Dan verwacht je toch wat meer kennis en begrip. Maar goed, ik wil me verder ook niet verdedigen, hoor. Knetemann kwam na de tijdrit bij me op de kamer en hij was wèl tevreden. Ik heb geleerd dat ik me vooral op mezelf moet concentreren, zonder me teveel aan te trekken van wat de buitenwacht zegt of vindt.“

ERVARING OPDOEN

Nog even en dan heeft Posthuma zijn eerste volledige jaar als prof afgemaakt. Hij zegt dat hij hoopt uit te kunnen groeien tot een vaste waarde in het team. Maar in feite is hij dat inmiddels al, want anders maak je geen deel uit van de Rabo-ploeg in de Amstel Gold Race. Het rijpingsproces is desondanks nog immer in volle gang. Posthuma heeft geen idee hoever hij kan reiken. „Ik denk dat kleine rittenkoersen sowieso binnen mijn mogelijkheden liggen. In het middengebergte kan ik nog prima meekomen. En ik ben niet kansloos in lange ontsnappingen, terwijl in koersen als Kuurne-Brussel-Kuurne en Gent-Wevelgem bleek dat ik ook goed over de kasseien kom. Al met al ben ik nog aan het aftasten en informatie aan het vergaren. Op elke onderdeel kan ik verbeteren. Ik moet sterker worden, meer parkoersen leren kennen en ook het wringen in het peloton zal ik nog beter onder de knie moeten krijgen.“ Posthuma onderstreept dat hij voorlopig nog niet op het niveau staat van routiniers als Michael Boogerd en Erik Dekker. „Dat heb ik wel gemerkt in Parijs-Tours. Terwijl Erik daar vooruit reed, werd ik uit het peloton gelost. Wij jongeren komen hardheid en ervaring te kort.“ Vooral Dekker ontfermt zich over de jeugd bij Rabobank. „Als je iets wilt weten, moet je natuurlijk wel zelf op zulke renners afstappen“, meent Posthuma. „Zo heb ik bijvoorbeeld bij Dekker geïnformeerd over hoe hij een tijdrit rijdt en welke versnellingen hij dan trapt. Een dag na onze gezamenlijke verkenning van de route van de Amstel Gold Race stuurde hij spontaan een sms-bericht met de mededeling dat ik nu vooral moest gaan rusten. Zulke contacten zijn van onschatbare waarde. Boogerd en Dekker zijn heel belangrijk voor me. Zij hebben al zoveel gereden en zoveel gewonnen, dat ik wel gek zou zijn als ik geen gebruik zou maken van hun kennis en ervaring.“